

POSTANOWIENIE

15 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 15 kwietnia 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa P. P.

przeciwko M. B.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej P. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z 25 lipca 2024 r., II Ca 198/24,

1. odrzuca skargę kasacyjną w zakresie dotyczącym oddalenia apelacji pozwanego;

2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałym zakresie;

3. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia powodowi do dnia zapłaty;

4. przyznaje i poleca wypłacić r.pr. B. P. przez Skarb Państwa - Sąd Okręgowy w Szczecinie kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

UZASADNIENIE

Powód P. P. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z 25 lipca 2024 r., wydanego w sprawie przeciwko M. B. o zapłatę.

Skarżący powołał się na występowanie w sprawie zagadnienia prawnego związanego z oceną uchybień adwokata podczas podejmowania działań w celu reprezentowania klienta oraz z charakterem zobowiązania adwokata wobec klienta i ich wzajemnej relacji opartej na zaufaniu przez pryzmat art. 4 Prawa o adwokaturze oraz art. 471 i nast. k.p.c.

Ponadto zdaniem powoda skarga jest oczywiście zasadna ze względu na naruszenie ww. przepisów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu w zakresie, w jakim objęto zakresem zaskarżenia oddalenie apelacji pozwanego. Nie było to bowiem rozstrzygnięcie niekorzystne dla skarżącego. Pokrzywdzenie wydanym orzeczeniem (*gravamen*) jest przesłanką dopuszczalności każdego środka zaskarżenia. Jeżeli zatem skarga kasacyjna odnosi się do innego orzeczenia niż niekorzystnie rozstrzygającego o żądaniu strony, podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 6 grudnia 2023 r., I CSK 6407/22; z 28 listopada 2023 r., I CSK 4865/23; z 27 października 2022 r., I CSK 1362/22 oraz z 23 listopada 2016 r., IV CSK 220/16).

Odnosząc się zaś do pozostałego zakresu skargi należy wskazać, że Sąd Najwyższy wielokrotnie już wyjaśniał, iż zagadnienie prawne musi opisywać problem nowy, nierozwiązany dotychczas w orzecznictwie, a którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści konkretnego, wyraźnie wskazanego przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia. Przedstawiony problem powinien być bowiem zagadnieniem wyłącznie prawnym, nie zaś faktycznym (zob. np. postanowienia SN z 29 maja 2024 r., I CSK 1972/23; z 28 maja 2024 r., I CSK 3902/23; z 22 maja 2024 r., I CSK 3877/23; z 21 marca 2024 r., I CSK 1797/23; z 13 marca 2024 r., I CSK 3806/23; z 25 stycznia 2024 r., I CSK 110/23; z 11 stycznia 2024 r., I CSK 3937/23). Zagadnienie powinno zostać sformułowane i uzasadnione w sposób

zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (zob. np. postanowienie SN z 13 marca 2025, III USK 235/23; z 28 lutego 2025 r., I CSK 351/24 oraz z 31 stycznia 2025 r., I CSK 3726/23).

Natomiast przesłankę oczywistej zasadności można wykazać, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie należy więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Skarżący nie sprostął tym wymaganiom. Przede wszystkim nie sformułował zagadnienia prawnego. Zaznaczył jedynie, że dostrzega w sprawie zagadnienie, po czym ograniczył się do wymienienia kontekstów, z jakimi się ono wiąże. Sam problem prawny nie został wyodrębniony, nazwany ani zdefiniowany. Skarżący nie sprecyzował również, w związku z wykładnią którego przepisu powstało dostrzeżone przez niego zagadnienie. Jedynie w ogólnikowy sposób wskazał, że zagadnienie ma bliżej nieopisany związek z art. 4 Prawa o adwokaturze oraz że w ocenie powoda w sprawie powinno dojść do zastosowania art. 471 i nast. k.p.c. Skarżący nie wskazał, na tle którego z ww. przepisów powstało zagadnienie, nie wyjaśnił także w jaki sposób jego prywatne stanowisko co do tego, które przepisy powinny znaleźć zastosowanie wpływa na zagadnienie prawne. Innymi słowy, Sądowi Najwyższemu nie został przedstawiony żaden skonkretyzowany problem prawny, który choćby potencjalnie mógłby stanowić podstawę przyjęcia skargi do rozpoznania.

Skarżący wiąże oczywistą zasadność skargi z niezastosowaniem wzorca należytej staranności do działań pozwanego. Pomija jednak, że w sprawie nie wykazano w ogóle poniesienia szkody, ani związku przyczynowego pomiędzy zarzucanym działaniem pozwanego a aktualnym stanem majątkowym powoda. Ponadto należy podkreślić, że nie jest możliwe jednoczesne wykazywanie, że w sprawie istnieje zagadnienie prawne dotyczące wykładni określonych przepisów i

że skarga oparta na naruszeniu tych przepisów jest oczywiście uzasadniona, ponieważ problem prawny o szczególnie skomplikowanym charakterze, który wymaga wypowiedzi Sądu Najwyższego nie może jednocześnie być widocznym *prima facie* przez przeciętnego prawnika naruszeniem przepisu prawa, którego wykładnia jest ustalona i nie budzi wątpliwości. Między przesłankami przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zachodzi relacja logicznego wykluczania się (zob. postanowienia SN z 6 marca 2025 r., I CSK 2314/24 oraz z 23 stycznia 2025 r., I CSK 4077/23).

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. odrzucił skargę we wskazanym zakresie, w pozostałej zaś części na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął na podstawie art. 98 i k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych. O wynagrodzeniu radcy prawnego udzielającego pomocy prawnej z urzędu Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 i § 8 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości o ponoszeniu przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.

Mariusz Załucki

[SOP]

[r.g.]